

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

7. svibnja 1987.(*)

„Tužba za poništenje – Antidampinške pristojbe”

U predmetu 240/84,

NTN Toyo Bearing Company Limited i drugi, Osaka, Japan, koje zastupaju Werner von Simpson, profesor na sveučilištu Fribourg-en-Brisgau, i Malte Sprenger, odvjetnik pri Oberlandesgerichtu Düsseldorf (Visoki zemaljski sud u Düsseldorfu, Njemačka) s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, pri uredu Claudea Penninga, 43, avenue du X September,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europskih zajednica, koje zastupa Erik Stein, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, pri uredu Jörga Käsera, Europska investicijska banka, 100, boulevard Konrad Adenauer,

tuženika,

koje podupiru

Komisija Europskih zajednica, koju zastupa John Temple Lang, pravni savjetnik, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, pri uredu Georges Kremlisa, zgrada Jean Monnet, Kirchberg,

i

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), koje zastupaju Dietrich Ehle, Ulrich C. Feldman, Volker Schiller i Hilmar Nehm, *Rechtsanwälte* pri odvjetničkoj komoru u Kölnu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, pri uredu Ernesta Arendta, rue Philippe II,

intervenijenti,

povodom tužbe za poništenje na temelju članka 173. Ugovora o EEZ-u Uredbe Vijeća br. 2089/84 od 19. srpnja 1984. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz određenih kugličnih ležajeva podrijetlom iz Japana i Singapura (SL L 193, str. 1.),

SUD (peto vijeće),

u sastavu: Y. Galmot, predsjednik vijeća, F. Schockweiler, U. Everling, R. Joliet i J. C. Moitinho de Almeida, suci,

nezavisni odvjetnik: G. F. Mancini,

tajnik: S. Hackspiel, administrator,

uzimajući u obzir izvještaj za raspravu i nakon usmenog postupka održanog 23. rujna 1986., na kojem su tužitelja zastupali Werner von Simpson i Malte Sprenger, tuženika E. Stein i H. J. Rabe, Komisiju Europskih zajednica J. Temple Lang, a FEBMA-u D. Ehle,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 11. prosinca 1986.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevom podnesenim tajništvu Suda 1. listopada 1984. društvo NTN Toyo Bearing Company Limited, Osaka, Japan (u daljnjem tekstu: društvo NTN), podnijelo je na temelju članka 173. Ugovora tužbu kojom traži poništenje Uredbe Vijeća br. 2089/84 od 19. srpnja 1984. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz kugličnih ležajeva podrijetlom iz Japana i Singapura, čiji vanjski promjer ne premašuje 30 mm (SL L 193, str. 1.).
 - 2 Uredbom br. 744/84 od 19. ožujka 1984. (SL L 79, str. 8.) Komisija je uvela privremenu antidampinšku pristojbu na uvoz tih kugličnih mikroležajeva podrijetlom iz Japana i Singapura.
 - 3 Za potpunije izlaganje činjenica u glavnom postupku, tijekom postupka kao i pisanih očitovanja podnesenih Sudu upućuje se na izvještaj za raspravu. Ti dijelovi spisa navode se u nastavku samo u mjeri u kojoj je to potrebno za obrazloženje presude Suda.
- Dopuštenost
- 4 Vijeće smatra da je tužba dopuštena samo u mjeri u kojoj se odnosi na tužitelju nametnute antidampinške pristojbe. Vijeće ističe da je pobijani akt uredba pa se tužbom za poništenje mogu pobijati samo one njezine odredbe koje se na tužitelja odnose neposredno i pojedinačno.
 - 5 Valja podsjetiti da su prema ustaljenoj praksi Suda, osobito presudi od 21. veljače 1984. (Allied Corporation i drugi/Komisija, 239 i 275/82, Zb., str. 1005.), akti kojima se na temelju Uredbe Vijeća br. 3017/79 od 20. prosinca 1979. o zaštiti od dampinškog i subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske ekonomske zajednice (SL L 339, str. 1.) uvode antidampinške pristojbe takve prirode da se mogu odnositi izravno i pojedinačno, u smislu članka 173. drugog stavka Ugovora, na one proizvođače i izvoznike koji mogu dokazati da su bili navedeni u aktima Komisije ili Vijeća ili da su bili predmetom prethodnih ispitnih postupaka. Vijeće ne osporava da se pobijana uredba može izravno i pojedinačno odnositi na društvo NTN, koje je u njoj poimence navedeno.

6 Valja, međutim, napomenuti da se pobijanom uredbom ne propisuju opća pravila koja bi bila jednako primjenjiva na sve gospodarske subjekte, nego se nizu poimence navedenih proizvođača ili izvoznika kugličnih mikroležajeva sa sjedištem u Japanu ili Singapuru kao i drugim neimenovanim društvima koja u tim istim zemljama obavljaju iste djelatnosti nameću različite antidampinške pristojbe. Na temelju tih činjenica treba zaključiti da se na društvo NTN pojedinačno odnose samo one odredbe pobijane uredbe kojima mu se uvodi posebna antidampinška pristojba i određuje njezina visina, a ne i one odredbe kojima se antidampinške pristojbe uvode drugim društvima.

7 Iz prethodno navedenog proizlazi da treba prihvatiti prigovor nedopuštenosti koji je uložilo Vijeće i tužbu odbaciti kao nedopuštenu u mjeri u kojoj se njome traži poništenje cijele Uredbe Vijeća br. 2089/84. Tužbu, međutim, treba proglasiti dopuštenom i ispitati je u meritumu u mjeri u kojoj se njome traži poništenje onih odredaba pobijane uredbe koje se tiču isključivo društva NTN.

Meritum

8 Tužitelj ističe više tužbenih razloga koje s obzirom na iznesene argumente treba svrstati u sljedeće kategorije:

(a) tužbeni razlog temeljen na nezakonitosti i proizvoljnosti načina izračuna dampinške marže;

(b) tužbeni razlog temeljen na nezakonitosti neuzimanja u obzir povećanja cijena po isteku razdoblja ispitnog postupka;

(c) tužbeni razlog temeljen na nezakonitosti i neobrazloženosti apriornog odbijanja predloženih cjenovnih dogovora;

(d) tužbeni razlog temeljen na nerazmjernosti propisane antidampinške pristojbe u odnosu na štetu koju je pretrpjela industrija Zajednice.

I – Tužbeni razlog temeljen na nezakonitosti i proizvoljnosti načina izračuna dampinške marže

9 Da bismo shvatili opseg tužbenih razloga i argumenata koje u vezi s tim ističe tužitelj, prvo valja podsjetiti da se prema članku 2. stavku 2. i stavku 3. točki (a) Uredbe Vijeća br. 3017/79 smatra da je proizvod predmet dampaing ako je njegova izvozna cijena u Zajednicu niža od uobičajene vrijednosti sličnog proizvoda, odnosno cijene koja se u uobičajenom tijeku trgovine plaća za sličan proizvod namijenjen potrošnji u zemlji izvoznici. Kao što je određeno člankom 2. stavkom 13. točkom (a) Uredbe, dampinškom maržom smatra se „iznos za koji uobičajena vrijednost premašuje izvoznu cijenu” [neslužbeni prijevod].

10 Iz tih odredaba proizlazi da izvozna cijena i uobičajena vrijednost predstavljaju usporedive osnove za utvrđenje dampinške marže. Prema članku 2. stavku 13. točki (b) Uredbe br. 3017/79, „kada cijene variraju, dampinška marža određuje se od posla do posla ili uzimajući u obzir najčešće cijene, one reprezentativne ili ponderirane prosjeke”, a prema članku 2. stavku 13. točki (c), „kada dampinške marže variraju, mogu se odrediti ponderirani prosjeci” [neslužbeni prijevod].

- 11 Iz 11. uvodne izjave pobijane presude proizlazi da je u ovom slučaju uobičajena vrijednost bila izračunana na temelju ponderiranog prosjeka cijena na domaćem tržištu. U skladu sa 16. uvodnom izjavom pobijane presude, izvozna je cijena bila utvrđena za svaki pojedini posao. Iz sudskog spisa proizlazi da su prema toj metodi u obzir bile uzete izvozne cijene, nakon što su fiktivno snižene na razinu uobičajene vrijednosti, više od uobičajene vrijednosti i da je ponderirani prosjek bio izračunan na temelju svih utvrđenih izvoznih cijena, bez obzira na to jesu li one bile niže od uobičajene vrijednosti ili jednake uobičajenoj vrijednosti. Dampinška je marža potom bila utvrđena usporedbom uobičajene vrijednosti izračunane prema metodi ponderiranog prosjeka i izvozne cijene izračunane prema metodi izračuna za svaki pojedini posao.
- 12 Tužitelj prvo tvrdi da je tako korištena kombinacija metoda izračuna uobičajene vrijednosti i izvozne cijene nezakonita.
- 13 S tim u vezi prvo valja ustvrditi da su metode izračuna uobičajene vrijednosti i izvozne cijene propisane člankom 2. stavcima 3. do 7., odnosno člankom 2. stavkom 8. Uredbe br. 3017/79. Tim se pak odredbama zasebno propisuje nekoliko različitih metoda izračuna svakog pojedinog elementa usporedbe.
- 14 Neovisnost metoda izračuna potvrđuju gore navedene odredbe članka 2. stavka 13. točaka (b) i (c) Uredbe br. 3017/79, kojima se samo naznačuju različite mogućnosti izračuna dampinške marže, a ne propisuju se zahtjevi glede sličnosti ili istovjetnosti metoda koje se koriste za izračun uobičajene vrijednosti i izvozne cijene.
- 15 Drugo, valja napomenuti da je člankom 2. stavkom 9 Uredbe br. 3017/79 određeno sljedeće:
- „U svrhu valjane usporedbe, izvozne cijene i uobičajene vrijednosti trebaju biti uspoređene u pogledu fizičkih značajki proizvoda, količina i prodajnih uvjeta na usporedivoj osnovi.” [neslužbeni prijevod].
- 16 Iz te odredbe prvo proizlazi da je njezina svrha odrediti možebitne prilagodbe uobičajene vrijednosti i izvozne cijene nakon što su one već izračunane metodama koje su u tu svrhu predviđene i, drugo, da se, kao što je to navedeno u osmoj uvodnoj izjavi Uredbe br. 3017/79, predviđene prilagodbe odnose isključivo na utvrđene razlike između domaćeg i izvoznog tržišta u pogledu fizičkih svojstava i količina proizvoda, prodajnih uvjeta i razine trgovine.
- 17 Iz prethodnoga proizlazi da odredbe Uredbe br. 3017/79 ne propisuju da se uobičajena vrijednost i izvozna cijena trebaju računati prema istovjetnim metodama.
- 18 Tužitelj nadalje ističe da metoda izračuna za svaki pojedini posao, koju je Komisija koristila za izračun izvozne cijene, dovodi do toga da se pri izračunu izvoznih cijena uzimaju u obzir samo one čiji je iznos niži od uobičajene vrijednosti. Stoga je ta metoda, prema mišljenju tužitelja, proizvoljna i iskrivljava izračun dampinške marže.
- 19 S tim u vezi valja napomenuti da odabir među različitim metodama izračuna navedenima u članku 2. stavku 13. točki (b) Uredbe br. 3017/79 pretpostavlja procjenu složenih gospodarskih okolnosti. Ipak, u skladu osobito s presudom od 11. srpnja 1985. (Remia, 42/84, Zb., str. 255.), Sud mora svoj nadzor takve procjene ograničiti na provjeru

poštovanja odgovarajućih postupovnih pravila, materijalne točnosti činjenica na kojima se temelji sporni odabir, nepostojanja očite pogreške u procjeni tih činjenica ili nepostojanja zloporabe ovlasti.

- 20 Tužitelj zapravo tvrdi da su institucije, primijenivši metodu procjene dampinške marže koja uopće ne uzima u obzir izvozne cijene koje su više od uobičajene vrijednosti, počinile očitu pogrešku u procjeni spornog činjeničnog stanja, što je rezultiralo nepravičnim rezultatom.
- 21 Tu argumentaciju nije moguće prihvatiti. Prvo valja ustvrditi da se, suprotno tužiteljevim navodima, metodom izračuna za svaki pojedini posao iz izračuna dampinške marže ne isključuju poslovi koji su bili sklopljeni po cijenama višima od uobičajene vrijednosti. Njome se te cijene samo fiktivno snižavaju do razine uobičajene vrijednosti, ali se uključuju u izračun ponderiranog prosjeka svih cijena prisutnih na izvoznom tržištu.
- 22 Drugo, treba istaknuti da je sloboda odabira jedne od metoda iz članka 2. stavka 13. točke (b) Uredbe br. 3017/79 namijenjena upravo tomu da se osigura primjena metode koja je najprimjerenija svrsi antidampinškog postupka. Prema članku 2. stavku 1. i članku 4. stavku 1. te uredbe, svrha tog postupka je otkloniti štetu ili opasnost od štete koja je postojećoj industriji Zajednice prouzročena doppingom.
- 23 Metoda izračuna za svaki pojedini posao jedina je metoda koja može spriječiti određena postupanja namijenjena prikrivanju doppinga obračunavanjem različitih cijena koje su ili više ili niže od uobičajene vrijednosti. Primjena metode ponderiranog prosjeka u tim okolnostima ne bi ispunila svrhu antidampinškog postupka jer bi ta metoda prodaju po dampinškim cijenama u biti prikrila prodajom po takozvanim „negativnim” dampinškim cijenama i na taj način ne bi nimalo otklonila štetu koju je pretrpjela dotična industrija Zajednice.
- 24 Stoga valja zaključiti da u ovom slučaju, time što je za izračun dampinške marže primijenila metodu izračuna za svaki pojedini posao, Komisija nije počinila nijednu očitu pogrešku pri procjeni činjenica te da ovaj tužbeni razlog treba odbiti.

II – Tužbeni razlog temeljen na nezakonitosti neuzimanja u obzir povećanja cijena po isteku razdoblja ispitnog postupka
- 25 Tužitelj ističe da je, nakon što su Uredbom br. 744/84 bile uvedene privremene antidampinške pristojbe, obavijestio Vijeće o povećanjima cijena koja je odmah primijenio, ali da Vijeće ta povećanja nije uzelo u obzir te se nije suzdržalo od uvođenja konačnih antidampinških pristojbi. Tužitelj osobito smatra da razlog za neuzimanje u obzir dobrovoljnih povećanja cijena – odnosno činjenica da su ta povećanja nastupila nakon isteka razdoblja ispitnog postupka – nije utemeljen jer ne uzima u obzir razliku između privremenih i konačnih antidampinških pristojbi. Osim toga, pojam razdoblja ispitnog postupka, koji se uopće ne spominje u Uredbi br. 3017/79, nespojiv je s člankom 2. točkom (a) Uredbe, iz kojeg proizlazi da se šteta koju je pretrpjela industrija Zajednice treba procjenjivati u trenutku ulaska proizvoda u Zajednicu. Naposljetku ističe da je Komisija prekršila članak 13. Uredbe 3017/79 prema kojem treba uvesti nižu pristojbu ako je ta niža pristojba dostatna za otklanjanje štete.

- 26 Valja utvrditi da Uredba br. 3017/79 ne predviđa uzimanje u obzir dobrovoljnih povišenja cijena po isteku razdoblja ispitnog postupka. S tim u vezi postupak odlučivanja uključuje ispitni postupak čiji su pokretanje i tijek uređeni člankom 7. te uredbe. Zahvaljujući kontradiktornom postupku, taj ispitni postupak treba omogućiti utvrđenje nespornih činjenica na kojima će se temeljiti ili odluka o okončanju postupka ili uvođenje antidampinških pristojbi. Iz 14. i 15. uvodne izjave iste uredbe isto tako proizlazi da ispitni postupak ne smije onemogućiti brzo i učinkovito djelovanje Zajednice. Kako bi se ta dva cilja pomirila, neophodno je specificirati i vremenski ograničiti razdoblje ispitnog postupka, tijekom kojega su nastupile činjenice koje treba utvrditi.
- 27 Što se tiče pozivanja NTN-a na to da su bili prekršeni članak 2. točka (a) i članak 13. Uredbe br. 3017/79, koji povezuju uvođenje antidampinške pristojbe s postojanjem štete, valja napomenuti da povišenja cijena o kojima je bilo odlučeno po isteku razdoblja ispitnog postupka mogu, kada je to primjereno, biti predmetom ponovnog pregleda stanja u skladu s člankom 14. te uredbe ili imati za posljedicu povrat plaćenih pristojbi u skladu s člankom 15. iste uredbe. Zato je nemoguće prihvatiti to da antidampinški postupak ne može biti okončan ili da odluka o uvođenju konačne antidampinške pristojbe ne može biti donesena samo zato što su po isteku razdoblja ispitnog postupka društva koja podliježu plaćanju privremene antidampinške pristojbe dobrovoljno povišala cijene.
- 28 Stoga ovaj tužbeni razlog treba odbiti.
- III – Tužbeni razlog temeljen na nezakonitosti i neobrazloženosti apriornog odbijanja predloženih cjenovnih dogovora
- 29 Tužitelj ističe da je odbiti razmatranje bilo kojeg od dogovora iz 24. uvodne izjave sporne uredbe nezakonito. U ovom slučaju njegovi prijedlozi nisu bili razmotreni u meritumu, nego apriorno odbačeni, što je još manje opravdano jer je on uvijek ispunjavao svoje obveze. Tužitelj smatra da su institucije, iako su one te koje odlučuju o tome je li neki predloženi cjenovni dogovor prihvatljiv, dužne obrazložiti zašto su ga, nakon što su ga razmotrile pojedinačno, odbacile, što u ovom slučaju nije bilo učinjeno.
- 30 Prvo, iz spisa proizlazi da su tužitelji prijedlozi dogovora bili odbijeni nakon što su pojedinačno razmotreni i da je tijekom tog razmatranja tužitelj bio pozvan iznijeti svoja stajališta o kritikama Vijeća u vezi s tim prijedlozima.
- 31 Što se pak tiče prigovora da je obrazloženje neodgovarajuće, valja podsjetiti da prema ustaljenoj praksi Suda, osobito presudi od 26. lipnja 1986. (Nicolet Instrument/Hauptzollamt Frankfurt-am-Main, 203/85, Zb., str. 2049.), obrazloženje propisano člankom 190. Ugovora mora sadržavati jasno i nedvosmisleno rasuđivanje tijela vlasti Zajednice koje je donijelo sporni akt, tako da zainteresirane osobe mogu saznati, u svrhu ostvarivanja svojih prava, razloge zbog kojih je taj akt bio donesen te da Sud može obavljati sudski nadzor.
- 32 U ovom slučaju taj je zahtjev ispunjen obrazloženjem danim u 24. uvodnoj izjavi sporne uredbe, iz kojeg proizlazi da se iz iskustva stečenog u sektoru kugličnih ležajeva zna da dogovori nisu zadovoljavajuće rješenje problema uzrokovanih dampinškim praksama u tom sektoru.

- 33 Naposljetku valja naglasiti da su opisanim postupanjem institucije ispravno primijenile tekstove i ispunile funkciju koja im je dodijeljena pravom Zajednice.
- 34 Nijedna odredba Uredbe br. 3017/79 ne obvezuje institucije da prihvate predložene cjenovne dogovore. Upravo suprotno, iz članka 19. te uredbe razvidno je da institucije o prihvatljivosti takvih dogovora odlučuju u okviru svojih diskrecijskih ovlasti. Društvo NTN nije dokazalo da razlozi za odbijanje predloženih dogovora, dani u 24. uvodnoj izjavi sporne uredbe, prekoračuju institucijama dodijeljenu diskrecijsku ovlast.
- 35 Stoga ovaj tužbeni razlog valja odbiti.

IV – Tužbeni razlog temeljen na povredi načela proporcionalnosti

- 36 Tužitelj ističe da je Komisija, time što je štetu koju je pretrpjela industrija Zajednice obrazložila povećanjem uvoza ograničenog tipa kugličnih mikroležajeva u Zajednicu 1982. i 1983., pokazala da uvođenje antidampinške pristojbe za sve kuglične mikroležajeve nije bilo opravdano i da je stoga bilo povrijeđeno načelo proporcionalnosti između pretrpljene štete i visine uvedene antidampinške pristojbe.
- 37 Iz 23. do 32. uvodne izjave Uredbe br. 744/84, na koju se poziva 21. uvodna izjava sporne uredbe, proizlazi da je Komisija, iako se osobito poziva na povećanje uvoza „ograničenog broja osnovnih tipova” kugličnih mikroležajeva, istodobno utvrdila da je ukupna prodaja kugličnih mikroležajeva proizvedenih u industriji Zajednice od 1979. do 1983. pala za 13,3 % i da je tržišni udio te industrije Zajednice u istom razdoblju pao sa 72 na 60,9 %. Pokazala je i da je ta situacija dotičnoj industriji Zajednice prouzročila znatnu štetu, kako u financijskom smislu tako i u smislu zapošljavanja.
- 38 U tim okolnostima uvođenje antidampinške pristojbe na uvoz svih kugličnih mikroležajeva podrijetlom iz Japana nije protivno načelu proporcionalnosti.
- 39 Stoga je ovaj zadnji tužbeni razlog neutemeljen. Slijedom toga, tužbu treba odbiti u cijelosti.

Troškovi

- 40 Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u svojim tužbenim zahtjevima, treba mu se naložiti snošenje troškova.

Slijedom navedenog,

SUD,

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Tužitelju se nalaže snošenje troškova, uključujući troškove intervenijenata.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 7. svibnja 1987.

[Potpisi]

* Jezik postupka: engleski

RADNI PRIJEVOD